కథా నిలయం
513
శ్రీకాకుళం

సాంబయ్య పెళ్ళి

పుట్టి బుద్ధెరిగింతరువాత సాంబయ్య ఎన్నడూ ఆ రోజు ఉన్నంత సంతోషంగా లేడు.

పుట్టు కురూపి అష్ట దరిద్రుడైన తనకు పిల్ల నిస్తామనే వారున్నారని రుజువవటం బ్రహ్మానందాన్ని కలిగిస్తోంది సాంబయ్యకు.

సాంబయ్యకు ఈ ప్రపంచంలో నా అనేవాళ్ళెవరూ లేరు. పుట్టిన రోజే అమ్మ కరువయింది. అయిదో ఏడు వచ్చేప్పటికి అయ్య పోయాడు. ఇక తన భారమంతా అరవై ఏళ్ళ అవ్వమీద పడింది.

అరవై ఏళ్ళ ముసలి అవ్వ! పాపం, జీవితంలో మిగిలిన ఆ కొద్ది రోజులూ, కృష్ణా రామా అంటూ కుక్కి మంచంలో గడపవలసిన దానికి ఇరుగు పొరుగు ఇండ్లలో అడ్డమైన చాకిరీ అంతా చేసి, ఇంత కూడు తినేలాగ చూడవలసిన భారం తానే మోయవలసి వచ్చింది.

ఆ అవ్వా గతించింది. తను ఇంతవరకూ బ్రతుకును అలా భారంగా లాక్కు వస్తున్నాడు. దరిద్రం, కురూపితనం.... కాని, ఈనాడు.... ?

సాంబయ్య ఆవు పాలు పితికేందుకు కూర్చున్నాడు. అంత సంతోషంలోనూ అతనికి గత జీవితంలోని ఘట్టాలు స్ఫురణకు వస్తూనే వున్నాయి ఒక పీడకలలాగ.

వెనుక ఏదో చప్పుడైంది. వెంటనే వెన్నుపూసమీద తన్నినట్లు అమ్మగారి గర్జన "ఓరి నీ శిరసు మండా! ఏమిట్రా ఆవు కాళ్ళముందు కూ.... "

సాంబయ్య త్రుళ్ళిపడ్డాడు. గబగబా పాలు పితక సాగాడు. అతని మనస్సు కళ్లెంలేని బలిసిన గుర్రంలాగ చెంగు చెంగున పరుగులు తీస్తూంది.

అవ్వ అతన్ని ఎన్నడూ బయటకు పోనిచ్చేది కాదు. ఒకవేళ ఖర్మం చాలక వెళ్ళినా, తోటి పిల్లల్తో యెలా మెలగాలో అర్థమయ్యేది కాదు. పిల్లలు కూడా సాంబయ్యను తమ ఆటల్లో చేరనిచ్చేవారు కాదు. పైగా 'చెదల ముఖం' అంటూ గేలి చేసేవారు. చివర చివరకు బయటికి వెళ్ళటం పూర్తిగా మానుకున్నాడు.

పాల తప్పాలతో వంటింటివైపుకు నడుస్తున్నాడు, యథాలాపంగా. వెంకన్న వచ్చి తన మేనకోడల్ని

ఇస్తానంటే తను నమ్మలేదు సుమా! అతి కష్టంమీద చివరకు నమ్మవలసి వచ్చింది.

రేపే పెళ్ళి, తనింతవరకూ యే ప్రయత్నమూ చేయలేదు. కనీసం పెళ్ళికూతురికి ఒక చీర అయినా కొనలేదు. జీతంలో రెండు రూపాయలు మాత్రం మిగిలి వున్నాయి.

ఇలా ఆలోచిస్తూ పోతున్న సాంబయ్య కాలికి వంటయింటి గడప కొట్టుకుని బొక్కబోర్లా పడ్డాడు. ఆ శబ్దానికి ఇంట్లో వున్నవాళ్ళంతా వచ్చి మూగారు. వంట ఇల్లంతా పాలమయం. సాంబయ్య రాబోయే ప్రమాదాన్ని ఊహించుకుంటూ, వణుకుతూ నిల్చున్నాడు ఒక మూల.

చౌదరిగారి భార్య సూలక్ష్మమ్మగారు ఇవ్వాళ ఏ గుణాన వున్నారోగాని, కోపానికి మారుగా జాలి కలిగింది సాంబయ్య మీద ఆమెకు. దగ్గరకెళ్ళి అడిగింది. "ఏంరా, ఇవ్వాళ చాలా పరధ్యాన్నంగా వున్నావు! మీ అవ్వ గుర్తొచ్చిందా?"

"లేదమ్మగారూ!" ఏదో చెప్పబోయి సందేహిస్తున్నాడు సాంబయ్య. గుండెలు కొంతవరకు కుదుటపడ్డాయి.

"ఫరవాలేదు చెప్పు ".

"అమ్మగారండీ మరే....రేపు....నాకు....పెళ్ళి...." కటిక్కన నాలుక కరుచుకున్నాడు.

మాలక్ష్మమ్మగారు ముసి ముసి నవ్వులు నవ్వుకుంటున్నారు. బహుశా ఆమెకు తన పెళ్ళిరోజు గుర్తువచ్చి వుంటుంది. "అయితే నా కిన్నిరోజులూ చెప్పలేదేం."

"నాలుగు రోజులు ముందు పిల్ల మేనమామ వచ్చి, శుక్రవారం మంచి లగ్నం వున్నదని చెప్పాడు" అన్నాడు సాంబయ్య.

మాలక్ష్మమ్మగారు ఏదో ఆలోచిస్తూ అడిగారు. "పిల్లను గురించి ఏమైనా అడిగావా ?"

"లేదమ్మా !" అన్నాడు సిగ్గుతో తలవాల్చి.

"కొంపతీసి, ఏ కుంటిదో, గుడ్డిదో కాదు గదా ?"

మాలక్ష్మమ్మగారి మాటలు చాకుల్లాగ గ్రుచ్చు కున్నాయి సాంబయ్య అమాయక హృదయానికి. ముఖం వెల వెల బోయింది. శుభమా అంటూ పెళ్లిచేసుకోబోతుంటే ఈ శకునిపక్షి దీవనలేంటి ? సాంబయ్యకు బలే కోపం వచ్చింది. అతనికి జీవితంలో ఎప్పుడూ, ఎవరిమీదా, ఇంత కోపం రాలేదు.

సాంబయ్య స్థితిని అర్థంచేసుకున్న మాలక్ష్మమ్మగారు పలక్కుండా లోపలకు వెళ్లి వచ్చి, ఒక పది రూపాయల నోటును సాంబయ్య చేతిలోపెట్టి అన్నారు, " ఇంక ఇంటికి వెళ్ళు ఈ రెండు రోజులూ పనిలోకి రావద్దులే ".

బ్రతుకు జీవుడా అని, ఒక్క అంగలో బయటుపడి గట్టిగా ఊపిరి పీల్చాడు సాంబయ్య.

ఇప్పుడు అతని దగ్గర మొత్తం పన్నెండు రూపాయిలున్నవి. కోమటి నరసయ్య గుడ్డల దుకాణంలోకి దూరాడు. పది రూపాయలు పెట్టి పెళ్లికూతురుకు ఒక నల్ల అంచు తెల్లచీర, ఒక ఎర్ర రవిక గుడ్డ కొన్నాడు. మరి తనకో ? రెండు రూపాయలు మాత్రం వున్నాయి. అతని అవస్థ తెలుసుకున్నట్లు నరసయ్య నవ్వుతున్నాడు. సాంబయ్యకు కోపం వచ్చింది. తనంటే ఈ ప్రపంచంలో అందరికీ అలుసే ! పది రూపాయల నోటు కోమటి చేతులో వేసి, పైనున్న తుండులో గుడ్డలు చుట్టి, చంకలో ఇరుకించుకుని బయలుదేరాడు.

నడుస్తుంటే సాంబయ్యకు రెక్కలు వచ్చినట్లూ, స్వేచ్ఛగా గాలిలో తేలిపోతున్నట్లూ వున్నది. సాలీల పేటకు చివరనున్న ఒక నిట్టాడి ఇంటిముందు ఆగి, తడిక ఊడదీసి లోపల ప్రవేశించాడు. చంకనున్న గుడ్డల

మూటను ఒక తుప్పు పట్టిన పాత రేకు పెట్టెలో భద్రపరిచాడు.

బాగా ఆకలేస్తున్నది అతనికి. ఇప్పుడు చెయ్యి కాల్చుకోవాలంటే కష్టంగా వుంది. ఈ ఒక్కరోజుకేగా ఈ కష్టం. రేపటినుండి....హృదయంలో ఎవరో చక్కలిగింత పెట్టినట్లున్నది. సిగ్గు తెరలు కమ్ముకుంటున్నాయి ముఖం మీద. ఒకదాని వెనుక ఒకటిగా ఏవో స్మృతులు తలలెత్తుతున్నాయి పుట్టగొడుగులు లాగ.

అకస్మాత్తుగ అమ్మవారి ఆ పాపిష్టి మాటలు "కుంటిదో, గుడ్డిదో" గింగురుమన్నాయి సాంబయ్య చెవుల్లో. అతని హృదయం దెబ్బతిని క్రిందపడ్డ పక్షి పిల్లలాగ గిలగిల తన్నుకుంటున్నది. తను పడుకునివున్న మంచం ఎక్కడికో పాతాళానికి క్రుంగిపోతున్నది. రెండు చెవుల్లో చిటికెన వ్రేళ్ళు దూర్చి, ఆ శబ్దం వినపడకుండా చేయ ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

అవును. అంతే కావచ్చు. లేక తనలాంటి కురూపిని పిల్చి పిల్లనిస్తాననే దెవరు ఈ విశాల ప్రపంచంలో ? బుర్ర వేడెక్కింది. ఇంక ఆలోచించలేకపోతున్నాడు.

సాంబయ్య నల్లగా పొడవుగా వుంటాడు. కాళ్ళూ, చేతులూ చాలా పొడవుగా వుంటవి. అతనికి తొమ్మిదవ ఏట

మశూచికము వచ్చింది. అందులో ఒక కన్ను కాయు కాచింది. అసలు చచ్చిపోవాల్సిన దెబ్బ. ఎల్లాగో బ్రతికి బయట పడ్డాడు. ఆ నల్లని ముఖంమీద లోతైన గుంటలు, ఇనుముమీద త్రుప్పు పట్టినట్లు వుంటుంది.

అతనికి జ్ఞానం తెలిసినప్పటినుండి నడివీధిలో నలుగురి ముందు తిరగటానికి, ఏదో తప్పుచేసిన వాడిలా బాధపడేవాడు. ఏ నలుగురు మాట్లాడుతున్నా, నవ్వుతున్నా సాంబయ్యకు తన గురించి మాట్లాడుతున్నట్లూ, తనను చూసి నవ్వుతున్నట్లూ అనిపించేది. అంతా తనను కావాలని పీడిస్తున్నట్టూ, తను మనుష్యులమధ్య కాక ఏ అడవి మృగాల మధ్యనో ఉన్నట్లు భయపడేవాడు. సమాజంలో స్వేచ్ఛగా, నలుగురిముందూ తలెత్తుకుని బ్రతకడానికి హక్కులేనట్లు తోచేది సాంబయ్యకు. ఆ భావమే అతని హృదయంలో పెద్దయ్యే కొద్దీ బలీయంగా నాటుకుపోయింది.

ఇప్పుడు అతనికి ఇరవైయేడు యేళ్ళు. ఇంతవరకు చౌదరిగారి ఇల్లూ, తన ఇల్లూ తప్పితే వేరే ప్రపంచంతోనే సంబంధం లేదు అతనికి. అలా అని వయస్సుకు తగ్గ కోర్కెలు లేవని కాదు. ఇరుగు పొరుగున తన ఈడువాళ్ళ పెళ్ళిళ్ళు జరుగుతుంటే, సాంబయ్య కూడా ఎన్నో పగటి కలలు కనేవాడు. ఒక్కొక్కప్పుడు స్వప్న లోకంలో

తన్ను తానే మర్చిపోయేవాడు. ఊహల్లోనే యెన్నో రాత్రిళ్ళు హాయిగా గడిపేవాడు. ఉదయం లేవగానే తనకు పిల్లనిచ్చే దౌర్భాగ్యుడు కూడా ఈ ప్రపంచంలో వున్నాడా అని క్రుంగిపోయేవాడు. దొంగతనం చేసినవాడిలాగ ఆత్మగ్లానితో బాధపడేవాడు. కాని ఈ రోజు....తన కలలు నిజం కాబోతున్నాయి.

నిజం కలలంత మధురంగా వుండదని పాపం, ఆ అమాయికుడికేం తెలుసు ?

తెల్లవారితే పెళ్ళి. ఎన్నో ఊహలు ముసురు కుంటున్నాయి. తను భార్యను ఎలా సంతోషపెట్టాలి ? తన అంద వికారాన్ని ప్రేమతో మరుగుపరచ గలడా ? ఇలా ఆలోచిస్తూనే సాంబయ్య యే తెల్లవారుఝాముకో నిద్రపోయాడు.

సాంబయ్య నిద్రనుండి లేచేప్పటికి బాగా బారెడు ప్రొద్దెక్కింది. త్వరగా వేడినీళ్ళు పెట్టుకుని స్నానం చేశాడు. రాత్రి శుభ్రంగా ఉతికి ఆరవేసిన బట్టలు కట్టుకున్నాడు. రాత్రికి యేమైనా పండ్లు కొనటానికి బజారుకు బయలుదేరాడు.

త్రోవలో ఆలోచిస్తూ బండ్లకు, మనుష్యులకు ఎదురు నడిచినందుకు తిట్లు తిన్నాడు. ఒక మామిడిపండ్ల

తట్టముందు ఆగి బేరంచేసి ఎక్కువ ధర చెప్పినందువల్ల కొనకుండా ముందుకు సాగాడు. బేరంచేసి కొనకుండా పోతున్నందుకు పండ్ల అమ్మి శాపనార్థాలు మొదలుపెట్టింది. అందులో ఎక్కువ భాగం తన కురూపితనానికే. సాంబయ్య కనీసం ఈరోజునన్నా తన కురూపితనాన్ని మర్చిపోవాలని ప్రయత్నిస్తున్నాడు కాని ప్రతివాళ్ళూ ఈ విధంగా జ్ఞాపకం చేయటం అతని హృదయానికి బాకులు పొడిచి ఎత్తినట్లనిపించింది. "ఛీ, పాడు ప్రపంచం. పాడు మనుష్యులు. కనీసం ఈరోజునన్నా తన కురూపితనాన్ని సానుభూతితో చూడకూడదూ ?" సాంబయ్య కళ్ళలో నీరు గిర్రున తిరిగింది.

ఒక మిఠాయి కొట్టుముందు ఆగి, రెండు నూనె లడ్లూ, నాలుగణాల నూనె పకోడీలు కొని గబగబా నడుస్తున్నాడు. ఇంతలో — "కుంటిదో, గుడ్డిదో" అనే శబ్దం చెవుల్లో.... కళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. శరీరం భారంగా తోస్తున్నది. తడబడుతున్న కాళ్ళు మాట వినటం లేదు.

"బాబూ ! మీ కడుపు పండాలి. పదిమంది పిల్లల్ని కని చల్లగా వుండు బాబూ" అని వినిపించింది సాంబయ్యకు రోడ్డుకు ఓ ప్రక్కనుండి. త్రుళ్ళిపడి వెనుదిరిగి చూశాడు. తన్నేనా ? అవును. తననే ! దాదాపు ఇరవయి సంవత్సరాల

ఒక గుడ్డి అమ్మాయి ఐదు సంవత్సరాల ఒక పిల్లవాని చెయ్యి పట్టుకు నిల్చొని వున్నది. సాంబయ్య సంతోషంతో ఒక అణా ఆమె చేతిలో వేసి ముందుకు సాగాడు.

చివరకు తనను దీవించేవాళ్ళు కూడా వున్నారు ఈ ప్రపంచంలో. కాదు, ఆ అమ్మాయి గుడ్డిది. అందువల్లనే తనను దీవించ కలిగింది. తన రూపం చూస్తున్నంతవరకూ ఎవరూ దీవించలేరు. దీవించరు. గుడ్డివాళ్ళు పైపై మెరుగులూ, రంగులూ చూసి ప్రేమించరు. వాళ్ళకున్న హృదయం, కళ్ళున్నవాళ్ళకు వున్నదా ? వాళ్ళు కోరేది హృదయం. రూపం కాదు. తన దగ్గర రూపం లేదు హృదయం వున్నది. తనకు కాబోయే భార్య కుంటిది కాకుండా గుడ్డిదయితే. నిజంగా తను చాలా అదృష్టవంతుడే. ఇంతసేపూ భయపడ్డ తన తెలివితక్కువతనాన్ని నిందించుకున్నాడు.

సాంబయ్య ఇంటికి చేరేప్పటికే పిల్ల మేనమామ అతనికోసం ఎదురుచూస్తున్నాడు. " నీకు పిల్లనిచ్చేదీ కాక ఎంతసేపు పంచలు పట్టుకుని పడుండాలి ? బయలుదేరూ ? " అన్నాడు విసుగ్గా.

సాంబయ్య ముఖం చిన్నపుచ్చుకున్నది. కిక్కురు మనకుండా లోపలకు పోయి ఒక్క నిమిషంలో చంకలో గుడ్డల మూటతో బయటకొచ్చాడు.

ఇద్దరూ మౌనంగా నడుస్తున్నారు. రెండు ఊళ్ళకు మధ్య దూరం మూడు మైళ్లు. సాంబయ్యకు రెండు మూడు సార్లు పిల్ల విషయం అడగాలని నోటివరకూ వచ్చింది కాని ఆ పెద్దమనిషి ముఖవైఖరి చూస్తూ ధైర్యం చేయలేక పోయాడు.

ఊరు దగ్గరకు వస్తున్నది. గుండెలు వేగంగా కొట్టుకుంటున్నాయి. కల నిజం కాబోతుంది. ఒకవేళ కుంటిదయితే ? నడవలేక పోతున్నాడు.

ఇద్దరూ ఒక పూరి గుడిసెవైపు నడుస్తున్నారు. అదే నా అత్తవారి ఇల్లు ? నడికప్పన ఆకుల్లేవు. ఎర్రమట్టితో కట్టిన ఆ చిన్న గోడలు అండలు పడిపోయి వున్నవి. ఎంత జాగ్రత్తగా ఆ చిన్న వాకిలినుండి లోపల ప్రవేశించ ప్రయత్నించినా ఆజానుబాహుడు సాంబయ్యకు దెబ్బ తప్పలా ? ఆ దెబ్బకు దిమ్మరపోయిన సాంబయ్య, పిల్ల మేనమామ చెయ్యి పట్టుకుని లాగి, కూర్చొ పెట్టేంతవరకూ మామూలు స్థితికి రాలేదు.

ఎదురుగా కూర్చున్న పిల్లపైన సాంబయ్య దృష్టి పడింది. ఆదుర్దాగా కళ్ళవైపు చూశాడు. వోరగా తననే చూస్తున్న ఆ పెద్ద పెద్ద కళ్ళు క్రిందకు వాలాయి సిగ్గుతో, మరి కాళ్ళో?

ఇల్లు నాలుగు మూలలా కలియచూశాడు. పిల్చి పిల్లనిస్తామన్న కారణం అర్థమయింది. సాంబయ్య వాళ్ల ముందు తనెంతో మెరుగనుకున్నాడు. ఇంత దరిద్రులకు తనకంటె మించినవాడు ఎక్కడ దొరుకుతాడు? సాంబయ్యలో అహంభావం రేకెత్తింది. [ప్రక్కన కూర్చున్న ఆ పెద్దమనిషి గొంతు నులిమేద్దామా అన్నంత కోపం వచ్చింది. ఈ భాగ్యానికేనా తనను ఇంత భయపెట్టాడు. పిల్ల కుంటిదయితే ఈ పెళ్ళికి తను ఏమాత్రం అంగీకరించడు. పిల్ల కుంటిదో కాదో తేల్చుకోవటం యెలా? ఒక ఉపాయము ఆలోచించి దీన వదనంతో ఒక మూల నిల్చొని వున్న ఆ పిల్ల తల్లిని మంచినీళ్లు అడిగాడు. ఆమె సాంబయ్య హృదయంలోని భావాన్ని గ్రహించినట్లు పిల్లకు సైగ చేసింది.] వెంటనే లేచి మంచినీళ్ళ కుండవైపు నడిచింది పెళ్లికూతురు.

పిల్ల కుంటిదీ కాదు, గుడ్డిదీ కాదు. పెద్ద అందమైనది కాకపోయినా ఆకర్షణీయంగానే వుంది. సాంబయ్యకు అంతులేని సంతోషం కలుగుతూంది. అతనికిదంతా ఒక కలలాగ వుంది.

సాయంత్రం భోజనంచేసి సాంబయ్యా, అతని భార్యా బైలుదేరారు ఇంటికి ఒక వంటెద్దు బండిలో. ఇద్దరూ

మౌనంగా కూర్చున్నారు. పిల్లను చూస్తున్నకొద్దీ సాంబయ్యకు తన కురూపితనం గుర్తుకొస్తున్నది. పిల్ల ముఖంలో విషాదచ్ఛాయలేమీ లేనందువల్ల సాంబయ్యకు కొంత తృప్తి కలుగుతోంది.

సాంబయ్య పిల్లతో మాట్లాడాలని ప్రయత్నించి కూడా, ఏమి మాట్లాడాలో తెలియక ఊరుకున్నాడు. ఆమె తనను చూడటం లేదనుకున్నప్పుడు చూసేవాడు. పొరపాటున ఇద్దరి కళ్ళూ కలిసినవా, ఏదో విచిత్ర సంకోచంలో పడేవాడు. కళ్ళ రెప్పలు వాటంతటవే సిగ్గుతో, బరువుగా వాలేవి. సర్దుకుని కూర్చునేవాడు.

దాదాపు రాత్రి ఎనిమిది గంటలకు బండి సాంబయ్య ఇంటిముందు ఆగింది. అతను దిగి బండివాడికి కూలిచ్చి తడిక ఊడదీస్తున్నాడు. ఒకరి పిలుపుకు ఎదురు చూడకుండానే ఆ అమ్మాయి వచ్చి సాంబయ్య ప్రక్కనే నిలబడ్డది. ఇద్దరూ మౌనంగానే లోపల ప్రవేశించారు. కుక్కిమంచం వాల్చి ఆ అమ్మాయి కళ్ళల్లోకి కూర్చోమన్నట్లు చూశాడు. ఇద్దరికీ సిగ్గు వేసింది. సాంబయ్యకు గొంతు పెకిలి రావటం లేదు. నాలుక ఆడదు, పెదిమలు కదలవు. తన అసమర్థతకు సిగ్గుపడుతున్నాడు. ఎలాగో ధైర్యంచేసి ఆ అమ్మాయి చెయ్యి పట్టుకుని కూర్చోపెట్టాడు. ఆ స్పర్శతో సాంబయ్య

హృదయ తంత్రులన్నీ ఒక్కమారుగా స్పందించాయి. ఏదో అపూర్వమైన స్వర్గీయానందంతో ఊపిరాడటం లేదు. ఆ అమ్మాయి తలొంచుకుని కూర్చున్నందువల్ల ఆమెలో కలిగే భావోద్రేకాలను సాంబయ్య గ్రహించలేక పోతున్నాడు.

యెలాగయినా ధైర్యంచేసి పలకరించాలి. ఒక్కసారి గట్టిగా సకిలించి గొంతు సరిచేసుకుని, వణుకుతున్న స్వరంతో అడిగాడు. " నీ పేరేంటి ".

ఆ అమ్మాయి అలానే తలవంచుకూర్చున్నది. ఈసారి ఇంకా కొంచెం ధైర్యంగా అడిగాడు. జవాబు లేదు. ఒకటికి నాలుగుసార్లు అదే ప్రశ్న వేశాడు. లాభం లేకపోయింది. సాంబయ్యకు కోపమొచ్చింది. తనంటే ఈ పిల్లకూ్కడా అలుసే. బహుశా తన రూపంచూసి మాట్లాడ బుద్ధి పుట్టటంలేదు లాగుంది.

కోపంతో మొరటుగా ఆ అమ్మాయి గడ్డం పట్టుకుని తల పైకెత్తుతూ గర్జించాడు. " నీ పేరేమంటే మాట్లాడవేం ? " ఆ అమ్మాయి విశాల నేత్రాల్లో నీరుక్రమ్మి వుంది. ఆమె సన్నని శరీరం పెనుగాలిలోని లతలాగ కంపించిపోతున్నది. వణుకుతున్న చేతిని పైకెత్తి సైగ చేసింది. " తనకు మాటలు రావని.... "

సాంబయ్య నెత్తిన పిడుగు పడ్డట్లయింది. గుండెలు బరువెక్కినయి. కళ్ళముందు చీకట్లు క్రమ్ముకుంటున్నాయి. రెండు చేతుల్తో జుట్టు పీక్కుంటూ 'మోసం' అంటూ గట్టిగా అరిచాడు. ప్రక్కన కూర్చుని, రెండు చేతుల్తో ముఖాన్ని కప్పుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్న ఆ అమ్మాయి రెక్క పట్టుకుని బట బట బయటకు ఈడ్చి తడిక బిగించాడు.

మంచంమీద బోర్లాపడి వెక్కి వెక్కి యేడుస్తున్నాడు. అలా ఎంతసేపు ఏడ్చాడో తనకే తెలియదు. హృదయం కొంచెం తేలికపడ్డది.

ఇంక ఆలోచించలేకపోయాడు. వెంటనే లేచి బయటకెళ్ళాడు. మనిషి అలికిడి కాగానే ఆ అమ్మాయి సాంబయ్య కాళ్లు గట్టిగా పట్టుకుని ముఖాన్ని పాదాలమీద వుంచి వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూంది. సాంబయ్య హృదయం తరుక్కుపోయింది. అతని కళ్ళనుండి కారే వేడి కన్నీళ్ళు ఆ అమ్మాయి తలను తడుపుతున్నాయి. సాంబయ్య వంగి రెండు చేతుల్తో ఆ అమ్మాయిని పైకెత్తి హృదయానికి గాఢంగా హత్తుకున్నాడు.

(ఇది నేను రాసిన మొదటి కథ. అచ్చయిన మొదటి కథ కూడా ఇదే. 1952 లో "ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వార పత్రిక"లో ప్రచురించబడింది.)